

Arrest

nr. 284 619 van 10 februari 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 hebben ingediend tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris van 20 september 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor verzoekende partijen, en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekende partijen, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen op 21 maart 2022 België binnen met een rijbewijs en een identiteitskaart en verzoeken op dezelfde dag om internationale bescherming. Op 20 september 2022 neemt de adjunct-commissaris ten aanzien van elk van hen een beslissing houdende een kennelijk ongegrond verzoek. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die de volgende dag aan verzoekende partijen aangetekend worden verzonden.

De eerste bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoeker wordt genomen, luidt als volgt:

"A. *Feitenrelaas*

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Zestaponi. U woonde samen met uw vrouw D., T. (...) bij uw schoonouders in Batoemi. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 7 april 2021 ontstond er een vechtpartij in het restaurant waar u werkte. Er werd iemand neergestoken en u belde de ambulance. Nadien moest u verklaringen afleggen bij de politie. U wilde de politie wel helpen, maar het was donker waardoor u geen gezichten gezien had. Niettegenstaande maakte de politie een robotfoto op basis van uw verklaringen. Ook werd u gevraagd de dader aan te wijzen in een rij mensen. De mensen in de rij hadden echter duidelijk een andere lichaamsbouw dan de verdachte en dus duidde u niemand aan. Uw vrouw was zwanger dus u besloot haar niet in te lichten zodat ze zich niet ongerust maakt.

Op een bepaalde nacht ging u rond 2 uur te voet naar huis van uw werk. U werd opgewacht en geslagen. De mannen zeiden dat u moest zwijgen, anders zou uw familie verliezen. Toen vermoedde u dat de daders bescherming hadden bij de politie. U was geschrokken en vertelde uw vrouw wat er gebeurd was. Twee weken later brandde uw leegstaande huis in Zestaponi af. Uw vrouw kreeg een miskraam en uw moeder een hartinfarct. U besloot Georgië te verlaten.

Op 4 augustus 2021 vertrokken u en uw vrouw naar Polen. Daar werkte u een paar maanden in een fabriek. Wanneer uw contract niet verlengd werd, vertrokken jullie op 20 maart 2022 naar België. Op 21 maart diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw rijbewijs en de identiteitskaart van uw vrouw neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 14 januari 2022 werd Georgië vastgesteld als veilig land van herkomst. Bovenstaande brengt met zich mee dat het vermoeden geldt dat een verzoeker in veiligheid is in een veilig land van herkomst. Het is bijgevolg aan de verzoeker om duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd. Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagt dit duidelijk aan te tonen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend problemen van gemeenrechtelijke aard. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

Verder dient ook vastgesteld te worden dat u laattijdig uw verzoek om internationale bescherming indiende, wat een negatieve impact heeft op uw geloofwaardigheid en de werkelijke nood aan bescherming. Op 4 augustus 2021 verliet u Georgië en trok u naar Polen. In Polen diende u geen verzoek om internationale bescherming in maar besloot u te werken met tijdelijke vergunning. Slechts wanneer u uw werk kwijtraakte trok u naar België, waar u op 21 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende (p.4).

U vreest dat u en uw familie bij terugkeer naar Georgië in gevaar zullen zijn (p.8). Omdat u nadat u getuige was van een moord verklaringen aflegde bij de politie, willen de schuldigen u raken (p.9).

Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonde dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.

U verklaart dat u nadat u geslagen werd naar de politie gegaan bent en alles verteld had wat er gebeurd was (p.8). Agent T. A. (...) zei u dat hij de zaak aan het onderzoeken was (p.6). Wanneer u besloot Georgië te verlaten was er nog niemand opgepakt (p.8). Dat er niet onmiddellijk iemand bestraft wordt, neemt niet weg dat de Georgische politie in uw geval in staat en willig was om u bescherming te bieden.

Aan uw bewering dat de politie en de schuldigen van de moord samenwerkten werkten kan geen geloof gehecht worden. Op een bepaald moment werd u na uw werk opgewacht door onbekenden. U verklaart dat de schuldigen al uw stappen en daden wisten. Hieruit leidde u af dat de daders beschermd werden door de politie (p.5). Dit is niet voldoende om aannemelijk te maken dat de daders van de moord en de politie samenwerkten. De moord gebeurde immers op uw werk, terwijl u aan het werk was. De moordenaars wisten dus waar u werkte en konden u daarom gemakkelijk opwachten na uw werk. Ze hadden hiervoor geen enkele informatie of medewerking van de politie nodig. Wanneer u met deze overweging geconfronteerd werd, zei u eerst dat de politie er niets mee te maken had (p.8), terwijl u even daarvoor nog letterlijk zei dat de politie en de moordenaars samenwerken (p.7). Uiteindelijk trachtte u uw verklaringen te nuanceren door te zeggen dat ze banden hebben en naar het Europees Parlement te verwijzen (p.8). U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de moordenaars en de politie samenwerkten.

Verder benoemt u de brand van uw oud huis in Zestaponi als aanleiding voor uw vertrek. U beweert dat u door de moordenaars gewaarschuwd was en dat zij de brand aangestoken hadden (p.7). Om uw schoonouders te sparen zouden ze het huis in Zestaponi in brand gestoken hebben, en niet uw huis in Batoemi (p.9). U maakt niet duidelijk waarom de moordenaars, indien ze u wilden treffen, een leegstaand huis aan de andere kant van het land in brand zouden gaan steken. Bovendien maakt u geenszins aannemelijk dat de brand in uw huis überhaupt aangestoken werd. Volgens de politie en brandweer van Zestaponi was de brand veroorzaakt door een oude elektriciteitsdraad, hetgeen een plausibele verklaring is. U beloofde het verslag over de brand en andere relevante documenten na het persoonlijk onderhoud te bezorgen maar liet dit na (p.7). Het is niet geloofwaardig dat de brand in uw oude huis in Zestaponi aangestoken was of enig verband hield met de moord waarvan u getuige was.

Op basis van wat voorafgaat, wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u neerlegt kunnen deze conclusie niet wijzigen. Uw rijbewijs en de identiteitskaart van uw vrouw hebben betrekking op uw identiteit en afkomst uit Georgië, dewelke niet betwist wordt door het CGVS.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

De tweede bestreden beslissing, die ten aanzien van verzoekster – i.e. de echtgenote van verzoeker – wordt genomen, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Georgische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Batoemi. U woonde samen met uw vrouw Z., R. (...) bij uw ouders in Batoemi. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming haalt u volgende feiten aan.

Op 7 april 2021 ontstond er een vechtpartij in het restaurant waar uw man werkte. Er werd iemand neergestoken en uw man belde de ambulance. Nadien moest hij verklaringen afleggen bij de politie. Uw man lichtte u pas achteraf in over deze gebeurtenissen.

Op een bepaalde nacht ging uw man te voet naar huis van uw werk. Hij werd opgewacht en geslagen. Twee weken later brandde zijn leegstaande huis in Zestaponi af. U kreeg een miskraam en uw schoonmoeder een hartinfarct. U besloot Georgië te verlaten.

Op 4 augustus 2021 vertrokken u en uw man naar Polen. Daar werkte u een paar maanden in een fabriek. Wanneer uw contract niet verlengd werd, vertrokken jullie op 20 maart 2022 naar België. Op 21 maart diende u een verzoek om internationale bescherming in in België.

Ter staving van uw verzoek legt u uw rijbewijs en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw verzoek baseert op dezelfde motieven als uw echtgenoot Z., R. (...). Zijn verzoek om internationale bescherming wordt door het CGVS als kennelijk ongegrond beschouwd in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet. De beslissing wordt als volgt gemotiveerd: (...)

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In wat zich aandient als een enig middel voeren verzoekende partijen de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het proportionaliteitsbeginsel. Verzoekende partijen maken tevens gewag van een manifeste appreciatiefout. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoekende partijen tevens de schending van artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet en van artikel 6 van het EVRM aanvoeren.

Het middel is als volgt onderbouwd:

“Overwegende dat in de mate dat de beslissing inzake tweede verzoekster volledig verwijst naar de beslissing inzake eerste verzoeker, de kritiek van deze laatste op de bestreden beslissing volledig overgenomen wordt door tweede verzoekster die de middelen die door haar echtgenoot ontwikkeld worden tot de hare maakt.

Rekening houdend met het Verdrag van Genève, hebben verzoekers een grondige vrees voor vervolgingen in hun land van herkomst.

Prima facie hebben verzoekers een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen tegen hun persoon. Verzoekers menen dat zij geen bescherming kunnen krijgen bij hun nationale overheden.

Er zal U aangetoond worden dat de grieven van de Commissaris generaal onvoldoende zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekers in vraag te stellen.

We vragen Uw Raad dan ook met eerbied, om het geheel van verzoekers verklaringen te willen herlezen en deze op een objectieve wijze na te gaan, rekening houdend met de algemene beschikbare informatie over het land van herkomst van verzoekers.

We menen, op basis van de objectieve beschikbare informatie en de eenduidige en coherente verklaringen van verzoekers dat er genoeg elementen zijn om zijn vrees voor vervolgingen in geval van terugkeer als aannemelijk te beschouwen, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel.

Zou Uw Raad ons volgen m.b.t. het aanhangen van het asielrelaas aan het Verdrag van Genève, indien nodig op basis van het voordeel van twijfel, dan dient er rekening te worden gehouden met artikel 48/7 van de vreemdelingenwet de welke bepaalt: "(...)".

Bovendien, "(...)"¹.

Er dient te worden vastgesteld dat het CG VS deze vermoeden voortvloeiend uit artikel 48/7 van de vreemdelingenwet niet op een draagkrachtige wijze tegensprekt. Bovendien toont verweerder niet aan dat verzoekers, in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een risico lopen shet slachtoffer te zijn van zulke bedreigingen, misbruiken en vervolgingen.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat « (...) » (CCE, arrêt n° 29 226 du 29 juin 2009).

Verzoekers hebben een oprechte inspanning geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven. Er dient hen het voordeel van twijfel verleent worden en er zijn voldoende elementen om hun verklaringen als vastgesteld te beschouwen. Inderdaad, hun verklaringen zijn eenduidig, van goede trouw en komen overeen met de beschikbare informatie. Ze zijn spontaan en duiden een persoonlijke ervaringen aan. Hun verklaringen bevestigen dat zij een gegronde vrees voor vervolging heeft ten aanzien van hun land van herkomst.

Voor alle hierboven redenen vragen verzoekers U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus. Verzoekers blijven erbij dat de motieven van de CGVS niet kunnen weerhouden worden :

Verzoekers menen dan ook dat zij wel degelijk aannemelijk maakten dat zij een reëel risico lijden ingeval van terugkeer naar hun land van herkomst :

Dat de motivering van de CGVS niet gevolgd kan worden.

(...)

Dat dezelfde zinssnede terug te vinden is in de beslissing inzake tweede verzoekster.

Overwegende dat verzoekers willen aanstippen dat zij wel degelijk psychologische problemen heeft en dit naar aanleiding van de traumatische ervaringen in hun land van herkomst.

Dat zij vragen eveneens rekening te willen houden met de stresvolle situatie op het ogenblik van het onderhoud.

Dat zoals gezegd wat betreft tweede verzoekster de CGVS verdergaat :

(...)

Overwegende dat brevis causa tweede verzoekster dan ook volledig verwijst naar de middelen ontwikkeld tegen de beslissing van de CGVS inzake haar echtgenoot.

Dat de CGVS verdergaat :

(...)

Overwegende dat de verzoekende partij erop wenst te wijzen dat art.57/6/1 par 1 van de Vreemdelingenwet stelt dat de CGVS een beslissing neemt binnen de 15 werkdagen na ontvangst van het VIB dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden.

Dat vastgesteld wordt dat deze termijn niet gerespecteerd werd, nu het VIB ingediend werd op 21 augustus 2021 en de beslissing slechts genomen werd op 20/9/2022.

Dat indien toepassing gemaakt wordt van de versnelde procedure, de wettelijke termijnen gerespecteerd dienen te worden.

Dat de CGVS nergens melding maakt van enig motief waarom de wettelijke termijn niet gerespecteerd kon worden en waarom desondanks alsnog toepassing gemaakt werd van de versnelde procedure.

Dat verzoeker meent dat door alsnog toepassing te maken van de versnelde procedure terwijl de wettelijke termijnen overschreden werden, de CGVS impliciet toegeeft dat hij een langere termijn nodig heeft om tot een beslissing te komen.

Dat verzoeker meent dat zelfs indien bij de overschrijding van de termijnen wettelijk geen sanctie voorzien is, deze overschrijding een miskenning van de rechten van verdediging uitmaakt en derhalve eveneens een schending van art. 6 en 13 EVRM, hogere rechtsnormen, nu verzoeker op dat ogenblik en onterecht geconfronteerd wordt met een strengere bewijslast en kortere termijnen.

Dat aldus niet met gelijke wapens gestreden wordt.

Dat er dan ook aanleiding is in casu voor wat betreft de beroepstermijn de normale termijn van 30 dagen toe te passen.

Dat er nu de CG VS zelf de verkorte termijnen niet respecteerde er geen aanleiding is deze wel aan verzoeker tegen te werpen, noch om aan verzoeker een verstrengde bewijslast op te leggen.

Overwegende dat ook de volgende motieven niet gevolgd kunnen worden.

(...)

Overwegende dat verzoeker meent dat het onterecht is dat zijn problemen afgedaan worden als van "gemeenrechtelijke aard".

Dat verzoeker als getuige optrad van een moord, en desbetreffend verklaringen aflegde bij de politie.

Dat op basis van zijn verklaringen de politie een onderzoek startte.

Dat verzoeker vervolgens als getuige geïnterviewd werd.

Dat verzoeker wel degelijk niet op de bescherming van zijn autoriteiten kan rekenen.

(...)

Overwegende dat verzoekende partij asiel aanvraag één dag nadat hij in België aankwam.

Dat het dan ook onterecht is dat hem een laattijdige asielaanvraag aangewreven wordt.

Dat het feit dat verzoekers geen bescherming vroegen in Polen hen onterecht ten kwade geduid wordt.

Dat vooreerst verzoekers, gelet op het feit dat zij een vergunning hadden er te werken en te blijven, zij geen nood hadden om er bescherming aan te vragen.

Dat verzoeker dit aldus uitlegde :

NPO p 4 : (...)

Dat later, na de Russische inval in Oekraïne het problematisch was nog in Polen te blijven oww de vele aankomende vluchtelingen.

Dat toen verzoekers verder trokken naar België.

NPO p.4 : (...)

Dat het feit dat zij nadat zij er niet konden blijven en zij slechts asiel vroegen in België onterecht als 'negatieve impact' op hun geloofwaardigheid weerhouden wordt.

Dat de geloofwaardigheid van een relaas los staat van het ogenblik waarop het gedaan wordt.

(...)

Overwegende dat dit motief niet meer of niet minder is dan de vluchtreden van verzoeker in een notendop.

(...)

Overwegende dat de CGVS zowel stelt dat er voor wat betreft het rechtssysteem vooruitgang is sinds 2012 als stagnatie en achteruitgang in de rechtsbescherming.

Dat het natuurlijk of het ene of het andere is.

Dat in werkelijkheid na een eerste vooruitgang, er vervolgens stagnatie optrad en zelfs achteruitgang.

Dat met name wat betreft de "Public Defender" vastgesteld werd dat deze persoon absoluut niet de nodige objectiviteit heeft. Dat met name de EU als werkpunt aangaf, vooraleer Georgië aanspraak zou kunnen maken op de kandidaatstatus, dat een meer objectief en onafhankelijk persoon benoemd dient te worden: Cfr. https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/opinion-georgias-application-membership-european-union_en :

"(...)"

Dat bovendien verzoeker meent dat het besluit van de CGVS onhoudbaar is, namelijk "dat er geen veralgemeende gerechtelijke vervolging is.

Dat vooreerst het feit dat de vervolging niet veralgemeend is, niet uitsluit dat verzoeker vervolgd kan worden op individuele basis.

Dat verder de CGVS het enkel heeft over gerechtelijke vervolging.

Dat vervolging echter vele vormen kan aannemen.

Dat in casu verzoekende partijen zich beklagen over een gebrek aan bescherming vanwege hun overheid tegen de criminaliteit en de verbinding criminaliteit – politie – overheid.

Dat het feit dat er geen "veralgemeende gerechtelijke vervolging" zou bestaan dan ook niet terzake doend is.

(...)

Overwegende dat de CGVS onterecht meent op basis van de verklaringen van verzoekers dat de politie in staat zou geweest zijn hen bescherming te verlenen, laat staan de schuldigen op te pakken en een definitief einde te stellen aan de bedreiging.

Dat de CGVS een partiële lezing doet van de verklaringen van verzoekers.

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat een klacht genoteerd wordt, dat dit zich vertaalt in een bescherming.

Dat verzoekers niet één keer, maar verschillende malen bedreigd werden.

Dat hun leegstaande woning in brand gestoken werd.

Dat verzoeker wel degelijk de link legde :

NPO p5 : (...)

Overwegende bovendien dat de CGVS niet verklaart hoe de belagers van verzoeker al zijn stappen, daden – en dus met name het feit dat hij verklaringen afgelegd had bij de politie – kenden.

Dat het feit dat de feiten gebeurden op het werk van verzoeker daar vreemd aan is.

Dat verzoeker wil opmerken dat het bijzonder moeilijk is de banden tussen de politie en de criminelen te bewijzen.

Dat het vanzelfsprekend niet is omdat er geen specifiek bewijs geleverd wordt, dat dit niet geloofwaardig zou zijn.

(...)

Overwegende dat verzoekende partijen willen opmerken dat het inderdaad hun overtuiging is dat zij gevisieerd konden worden omwille van indiscreties bij de politie.

Dat de hypothese die naar voor geschoven wordt door de CG VS op niets berust. Dat bovendien deze niet consequent is, daar enerzijds vertrokken wordt van de veronderstelling dat de moordenaars bekend zouden geweest zijn met het werk van verzoeker, nu ze zouden weten wie hij was, waar hij woonde, wat in schril contrast staat met het feit dat de politie dan toch niemand oppakte...

Dat men zich dan ook de vraag kan stellen hoe een moordenaar de namen en gegevens van iedereen aanwezig op de plaats van zijn moorddaad zou kunnen kennen... tenzij hij bekend is, wat dan waar de vraag doet rijzen, waarom hij niet opgepakt werd door de politie.

Dat bovendien als die hypothese zou kloppen, dan rijst de vraag, waarom de dader(s) van de bedreigingen lastens verzoeker niet opgepakt werden.

Overwegende dat het dan ook niet opgaat, nadat met verzoekers door de vraagstelling en het gebrek aan bewijs, te doen twijfelen aan hun analyse.

Dat dat des te meer het geval is, nu de banden tussen de criminaliteit en de politie./autoriteiten bevestigd worden door objectieve informatie – zelfs door de COI-focus zelf.

Dat het relaas van verzoeker dan ook wel aannemenlijk dient geacht te worden.

Dat ook het volgende motief als intern tegenstrijdig moet verworpen worden.

(...)

Overwegende dat verzoeker niet meer of niet minder dan de bedreigingen die hij ontving uiteenzette.

Dat verzoeker bovendien twee keer naar de politie ging, eerst als getuige, vervolgens als slachtoffer :

NPO p. (...)

Dat de CGVS meent dat het niet logisch is dat men hem zou willen treffen door een leegstaand gebouw aan de andere kant van het land in brand te steken. Dat de CGVS echter vergeet dat de bedreigingen crescendo dikwijls crescendo gaan.

Dat opnieuw de veronderstelling van verzoeker niet van alle logica ontdaan is. Dat een bedreiging naar de directe familie wel degelijk ook zijn impact heeft. Dat immers wie iets te verliezen heeft, makkelijker vatbaar is voor bedreiging.

Dat verzoeker wil herhalen dat hij wel degelijk bescherming zocht :

NPO 6: (...)

Dat tenslotte het niet is omdat verzoeker niet kan bewijzen dat de brand aangestoken werd, dat dit niet het geval is.

Dat verzoeker in dat verband het volgende verklaarde :

NPO p.6 : (...)

Dat de CGVS uit het oog verloor dat verzoeker verklaarde dat hij gewaarschuwd was.

Dat de link tussen de moord, de samenwerking van verzoeker met de politie, de bedreigingen en de slagen en de brand dan ook wel degelijk gemaakt werd.

Overwegende tenslotte dat verzoeker nooit beweerd heeft dat de moordenaars samenwerkten met het Europees Parlement.

Dat verzoeker verklaarde :

NPO p. 9 : (...)

Dat het duidelijk is dat verzoeker refereerde naar de vereisten die gesteld worden door Europa aan Georgië in het kader van een mogelijke toetreding. (cfr. https://neighbourhood-enlargement.ec.europa.eu/opinion-georgias-application-membership-european-union_en).

Dat uit deze tekst met name blijkt dat de wijze van aanpakken van georganiseerde misdaad in Georgië door het Europees Parlement ontoereikend wordt geacht.

Dat met name verschillende punten van nodige verbetering aangegeven worden :

- Democratie
- Hervorming van de publieke administratie
- Rule of Law (rechtspraak, corruptie, georganiseerde misdaad)
- Fundamentele rechten
- Functionerende markteconomie
- Ability to cope with the competitive pressure and market forces of the EU
- Mogelijkheid om te voldoen aan de verplichtingen van een EU-lid

Dat aldus een aantal punten opgelijst werden om de status van kandidaat te kunnen verwerven en met name :

(...)

Dat het duidelijk moge zijn dat verzoeker op dit puntenprogramma doelde.

(...)

Overwegende dat de conclusies van de CGVS dan ook niet gevolgd kunnen worden.

(...)

Dat verzoekers integendeel vrezen dat zij ingeval van terugkeer opnieuw in de problemen zullen komen.

Dat zij geen beroep kan doen op de autoriteiten, nu deze ingevolge de banden met het crimineel milieu, niet in staat zijn hen bescherming te verlenen.

Dat verzoekers dan ook wel degelijk aanspraak maken op internationale bescherming.

We volharden dat verzoekers een geronde vrees voor vervolging hebben, of minstens een reëel risico lopen op ernstige schade wegens hun profiel, zodanig dat minstens subsidiaire bescherming aangewezen is, wat niet onderzocht werd door het CGVS."

2.2. Stukken

In de inventaris der stukken refereren verzoekende partijen aan de "Commission Opinion on Georgia's application for membership of the European Union" van het Directorate-General for Neighbourhood and Enlargement Negotiations van 16 juni 2022 (stuk 5) als nieuw stavingstuk.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Ontvankelijkheid van het middel

2.3.1.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voeren verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet, doch geven zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen geschonden achten. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend

kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

2.3.1.2. In de mate dat verzoekende partijen aanvoeren dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houden de bestreden beslissingen op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.1.3. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.2. De beslissingstermijn vermeld in artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet

Verzoekende partijen werpen op dat bij het nemen van de bestreden beslissingen de beslissingstermijn van vijftien werkdagen, zoals voorzien in artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet, niet werd gerespecteerd.

Overeenkomstig artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet kan de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen indien de verzoeker, zoals *in casu*, afkomstig is uit een veilig land van herkomst.

Artikel 57/6/1, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt dat, in dit geval, de commissaris-generaal een beslissing neemt *“inzake het verzoek om internationale bescherming binnen een termijn van 15 werkdagen, na ontvangst van het verzoek dat door de minister of zijn gemachtigde werd overgezonden”*.

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) wijst erop dat nergens uit de voormelde bepalingen of uit enig ander wetsartikel blijkt dat de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, bij het overschrijden van voornoemde termijn de bevoegdheid zou verliezen om een verzoek te behandelen volgens een versnelde procedure en/of niet meer zou mogen besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van een verzoek.

Te dezen kan bovendien worden verwezen naar wat in de Memorie van Toelichting over de voormelde bepalingen gesteld wordt. Vooreerst wordt hierin duidelijk het volgende aangegeven:

“Algemeen gezien verhindert het overschrijden van de termijn van 15 werkdagen niet dat de behandelingsprocedure wordt versneld.”

Hoe dan ook blijkt bovendien uit de Memorie van Toelichting dat het feit dat een verzoek om internationale bescherming niet werd behandeld volgens een versnelde procedure (artikel 57/6/1, § 1, van de Vreemdelingenwet) er niet aan in de weg staat dat de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, *in fine* een verzoek toch als kennelijk ongegrond kan beschouwen. In dit kader blijkt overigens eveneens dat *“volgens de huidige stand van de wetgeving, het feit dat een verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, geen enkel gevolg heeft op het verloop van de asielpprocedure, en meer in het bijzonder op het niveau van het beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen”* (Parl. St. Kamer, 2016-17, nr. 54K2548001, 112-113, 116).

Er kan, gelet op het voorgaande, niet worden aangenomen dat de adjunct-commissaris expliciet had dienen te motiveren waarom de voormelde termijn niet kon worden gerespecteerd en waarom desondanks alsnog toepassing werd gemaakt van de versnelde procedure, en dit nog daargelaten dat de formele motiveringsplicht de overheid er enkel toe verplicht in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen.

In zoverre verzoekende partijen verder aanvoeren dat hun rechten van verdediging zouden zijn miskend, louter doordat de adjunct-commissaris de voormelde termijn overschreed, kan voorts worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op

beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet en verzoekende partijen tonen niet concreet aan hoe zij een recht van verdediging kunnen genieten met betrekking tot de bestreden beslissingen, die een bestuurlijk karakter hebben. Zij tonen in dit kader bovendien niet aan welk belang zij hebben bij een snellere behandeling van hun verzoeken om internationale bescherming. Zij kunnen immers niet beweren benadeeld te zijn door de langere duur van de procedure, nu zij hierdoor langer bescherming genoten tegen de beweerde vervolging en aanvullende stukken konden verzamelen ter staving van hun relaas.

Verzoekende partijen tonen te dezen ook anderszins niet aan dat of op welke wijze hun rechten van verdediging en de artikelen 6 en 13 van het EVRM geschonden zouden zijn. In dit kader kan worden opgemerkt dat, zoals ook verzoekende partijen terecht opmerken in het voorliggende verzoekschrift, het overschrijden van de voormelde beslissingstermijn van vijftien (werk)dagen door de adjunct- commissaris, als (enige) gevolg heeft dat de beroepstermijn bij de Raad in het geval van een negatieve beslissing niet wordt verkort omdat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) een versnelde procedure heeft toegepast. De Raad wijst erop dat het de wetgever is die de verschillende beroepstermijnen heeft vastgelegd en dat verzoekende partijen *in casu* erin geslaagd zijn om hun beroep binnen de wettelijke termijn in te dienen.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissingen

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De bestreden beslissingen moeten duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissingen zijn genomen.

In casu wordt in de motieven van de eerste bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat het verzoek om internationale bescherming van verzoeker kennelijk ongegrond is omdat Georgië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd vastgesteld als veilig land van herkomst en verzoeker er niet in slaagt duidelijk aan te tonen dat, in zijn specifieke situatie, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd, nu (i) zijn problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en er evenmin aanwijzingen zijn dat hij omwille van één van de redenen zoals bepaald in het Verdrag van Genève niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen, (ii) er evenmin zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen, (iii) hij laattijdig zijn verzoek om internationale bescherming indiende, (iv) uit COI blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem, (v) er in het algemeen nog steeds gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is, (vi) het feit dat er niet onmiddellijk iemand bestraft wordt niet wegneemt dat de Georgische politie in zijn geval in staat en willig was om hem bescherming te bieden, (vii) geen geloof kan worden gehecht aan zijn bewering dat de politie en de schuldigen van de moord samenwerkten, (viii) hij niet duidelijk maakt waarom de moordenaars, indien ze hem wilden treffen, een leegstaand huis aan de andere kant van het land in brand zouden gaan steken en hij bovendien geenszins aannemelijk maakt dat de brand in zijn huis *überhaupt* aangestoken werd en (ix) de documenten die hij neerlegt deze conclusie niet kunnen wijzigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de eerste bestreden beslissing genoegzaam toegelicht.

Ook in de motieven van de tweede bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet. Daarnaast bevat ook deze beslissing een motivering in feite, met name dat uit haar verklaringen blijkt dat verzoekster haar verzoek baseert op dezelfde motieven als haar echtgenoot, verzoeker *in casu*, en dat het verzoek om internationale bescherming van haar echtgenoot door het CGVS als kennelijk ongegrond wordt beschouwd, waarbij de motieven van de eerste bestreden beslissing worden hernomen.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissingen onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissingen worden gelezen zodat verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hierdoor tevens hebben kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hen niet in staat zou stellen te begrijpen

op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet

De Raad stelt vast dat verzoekende partijen een beroep indienen tegen de beslissingen van de adjunct-commissaris waarbij hun verzoeken om internationale bescherming overeenkomstig artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet volgens een versnelde procedure worden behandeld en als kennelijk ongegrond worden beschouwd.

Artikel 57/6/1, § 1, eerste lid, b), van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming volgens een versnelde procedure behandelen, indien :

(...)

b) de verzoeker afkomstig is uit een veilig land van herkomst zoals bedoeld in paragraaf 3 (...).”

Artikel 57/6/1, § 2, van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“In het geval van weigering van internationale bescherming en indien de verzoeker om internationale bescherming zich in één van de gevallen vermeld in paragraaf 1, eerste lid, a) tot j) bevindt, kan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen dit verzoek als kennelijk ongegrond beschouwen.”

Artikel 57/6/1, § 3, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt:

“De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen is bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan een onderdaan van een veilig land van herkomst of aan een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.”

De Raad wijst erop dat Georgië bij koninklijk besluit van 14 januari 2022 werd vastgesteld als veilig land van herkomst.

Uit de lezing van artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet en de memorie van toelichting bij het wetsontwerp dat tot de invoering van deze bepaling in de Vreemdelingenwet heeft geleid, volgt dat een individueel en effectief onderzoek van het verzoek om internationale bescherming noodzakelijk blijft, maar dat het vermoeden geldt dat er in hoofde van de onderdaan van een veilig land in beginsel geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aanwezig is. De verzoeker om internationale bescherming die afkomstig is van één van deze veilige landen wordt aldus steeds in de gelegenheid gesteld om substantiële redenen aan te geven waaruit blijkt dat in zijn specifieke omstandigheden, zijn land van herkomst niet als veilig kan worden beschouwd en dit dus in afwijking van de algemene situatie aldaar (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2016-17, DOC 54 2548/001, p. 110-116).

Het loutere feit dat een verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een veilig land van herkomst, *in casu* Georgië, zal dus in geen geval automatisch tot gevolg hebben dat diens verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond wordt bevonden. Slechts indien, na individueel onderzoek, blijkt dat de verzoeker om internationale bescherming geen of onvoldoende elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij in zijn land van herkomst daadwerkelijk vervolgd wordt of een reëel risico op ernstige schade loopt, zal zijn verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond worden bevonden. De bewijslast in dit geval rust op de verzoeker om internationale bescherming.

Te dezen kan de Raad na lezing van het administratief dossier, in navolging van de adjunct-commissaris, slechts vaststellen dat verzoekende partijen geen dergelijke elementen bijbrengen. In de bestreden beslissingen wordt op genoegzame wijze gemotiveerd dat zij geen substantiële redenen hebben opgegeven om hun land van herkomst in hun specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of zij in aanmerking komen voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.

Volgens hun verklaringen hebben verzoekende partijen hun land van herkomst, Georgië, verlaten omdat verzoeker verklaringen aflegde bij de politie nadat hij getuige was van een moord, waarna de schuldigen hem zouden willen raken. Verzoeker stelt dat hij en zijn familie bij terugkeer naar Georgië in gevaar zullen zijn. Verzoekster stelt te vrezen dat haar echtgenoot – verzoeker *in casu* – bij terugkeer naar Georgië zal worden vermoord.

In de bestreden beslissingen wordt vooreerst terecht gesteld dat de problemen van verzoekende partijen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw problemen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie, meer bepaald ras, nationaliteit, politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een sociale groep. Het betreft hier immers uitsluitend problemen van gemeenrechtelijke aard. Evenmin zijn er aanwijzingen dat u omwille van één van de redenen zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie niet op de bescherming van de autoriteiten zou kunnen rekenen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.”

De Raad volgt de adjunct-commissaris waar deze stelt dat de problemen van verzoekende partijen geen verband houden met één van de criteria zoals bepaald in het Verdrag van Genève en dat het uitsluitend problemen van gemeenrechtelijke aard betreffen. Nergens uit hun verklaringen blijkt dat de door hen ingeroepen problemen enig verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève. Uit hun verklaringen blijkt immers dat zij hun verzoeken steunen op een vrees voor de schuldigen van een moord waarvan verzoeker getuige zou zijn geweest. In het verzoekschrift tonen verzoekende partijen evenmin *in concreto* aan dat hun problemen verband houden met de criteria van het Verdrag van Genève, te weten ras, religie, nationaliteit, politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Dat verzoeker als getuige optrad voor een moord, desbetreffend verklaringen aflegde bij de politie die op basis daarvan een onderzoek startte, vervolgens als getuige geïnterviewd zou zijn en niet op de bescherming van zijn autoriteiten zou kunnen rekenen, toont, in weerwil van wat verzoekende partijen in hun verzoekschrift trachten voor te houden, op geen enkele wijze aan dat hun vermeende problemen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève.

De adjunct-commissaris oordeelt vervolgens terecht dat vastgesteld dient te worden dat verzoekende partijen laattijdig hun verzoek om internationale bescherming indienden en dat dit een negatieve impact heeft op hun geloofwaardigheid en hun werkelijke nood aan bescherming. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Op 4 augustus 2021 verliet u Georgië en trok u naar Polen. In Polen diende u geen verzoek om internationale bescherming in maar besloot u te werken met tijdelijke vergunning. Slechts wanneer u uw werk kwijtraakte trok u naar België, waar u op 21 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende (p.4).”

Ook de Raad acht het gegeven dat verzoekende partijen nalieten om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Polen, een contra-indicatie voor de ernst van de door hen voorgehouden nood aan internationale bescherming. Immers, van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst en internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De nalatigheid van verzoekende partijen dienaangaande ondermijnt eveneens naar het oordeel van de Raad de ernst en de geloofwaardigheid van de door hen geschetste vrees. De argumentatie in het verzoekschrift dat zij in Polen een vergunning hadden om er te werken en te blijven, waardoor zij geen nood hadden om er bescherming aan te vragen, kan deze appreciatie niet ombuigen, temeer nu het slechts om een tijdelijke vergunning ging.

De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker verder terecht op het volgende:

“Uit de COI waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat Georgië beschikt over een goed uitgebouwd rechtssysteem van hoven en rechtbanken. Iedere persoon die van mening is dat zijn rechten zijn geschonden, heeft de mogelijkheid om zich tot deze rechtsorganen te wenden alsook tot de Public Defender, die bevoegd is om (beschuldigingen van) mensenrechtenschendingen en discriminatie te onderzoeken. Door middel van Legal Aid Service voorziet de overheid in gratis juridisch advies voor elke Georgische burger. Kwetsbare personen kunnen tevens beroep doen op deze dienst voor gratis rechtsbijstand en vertegenwoordiging voor de rechtbank. Daarnaast is er een breed scala aan ngo's, waaronder GYLA, Human Rights Center en Rights Georgia, die de situatie op vlak van mensenrechten nauw opvolgen en tot wie de burger zich eveneens kan richten voor bijstand. Het rechtssysteem in Georgië is in transitie. Sinds de politieke omwenteling in de herfst van 2012 is heel wat vooruitgang geboekt op het vlak van het bieden van effectieve bescherming. Verschillende structurele initiatieven zijn reeds genomen en hebben in de praktijk gezorgd voor een grotere onafhankelijkheid en professionalisering van de rechterlijke macht. Niettemin er de laatste jaren sprake is van een stagnatie of zelfs achteruitgang op bepaalde vlakken, kan in het algemeen nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens specifieke, individuele situaties waarin door middel van concrete elementen aangetoond kan worden dat dergelijke bescherming niet voorhanden is. Uit de beschikbare COI blijkt dat een dergelijk gebrek aan bescherming voornamelijk voorkomt in highprofilezaken, waarbij hooggeplaatste opposanten van het huidige regime of hooggeplaatste figuren uit het vorige regime gerechtelijk vervolgd worden. Dergelijke zaken worden doorgaans gemonitord door de Public Defender en door lokale en internationale organisaties, zodat redelijkerwijze verwacht kan worden dat er voldoende bewijzen voorhanden zijn om deze tekortkomingen te staven. Er kan bijgevolg verwacht worden dat u aantoonst dat u bescherming gezocht heeft, maar deze niet gekregen heeft. U slaagt hier echter niet in.”

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat de adjunct-commissaris zowel stelt dat er voor wat betreft het rechtssysteem vooruitgang is sinds 2012 als stagnatie en achteruitgang in de rechtsbescherming en dat in werkelijkheid na een eerste vooruitgang, er vervolgens stagnatie optrad en zelfs achteruitgang, wijst de Raad erop dat dit een selectieve lezing betreft van de weergegeven informatie in de bestreden beslissingen. Uit de in het administratief dossier opgenomen informatie (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'landeninformatie'), en zoals dus ook blijkt uit de bestreden beslissingen, kan er, ondanks deze stagnatie en achteruitgang op bepaalde vlakken, immers nog steeds gesteld worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens in specifieke en individuele situaties.

Door het verwijzen naar en het citeren van informatie waaruit blijkt dat de Europese Unie, vooraleer Georgië aanspraak zou kunnen maken op de “kandidaatstatus” om lid van de Europese Unie te worden, als werkpunt aangaf dat voor de benoeming van de “Public Defender” in Georgië een onafhankelijk persoon de voorkeur dient te krijgen, tonen verzoekende partijen niet aan dat de autoriteiten in Georgië niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot hun problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen menen verder dat het besluit van de adjunct-commissaris dat er geen veralgemeende gerechtelijke vervolging is, onhoudbaar is. De Raad merkt op en herhaalt dat uit de in het administratief dossier opgenomen algemene informatie terdege geconcludeerd kan worden dat er in het algemeen aan alle Georgische burgers bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behalve in specifieke, individuele gevallen. De adjunct-commissaris heeft, in weerwil van wat zij trachten voor te houden, wel degelijk onderzocht of verzoekende partijen elementen aanhalen waaruit kan blijken dat hun individuele situatie een dergelijk uitzonderlijk geval betreft waarin geen bescherming zou geboden worden en concludeerde terecht dat zij er niet in slagen aan te tonen dat zij bescherming hebben gezocht, maar niet gekregen. Zo bevatten de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker nog de volgende pertinente overwegingen:

“U verklaart dat u nadat u geslagen werd naar de politie gegaan bent en alles verteld had wat er gebeurd was (p.8). Agent T. A. (...) zei u dat hij de zaak aan het onderzoeken was (p.6). Wanneer u besloot Georgië te verlaten was er nog niemand opgepakt (p.8). Dat er niet onmiddellijk iemand bestraft wordt, neemt niet weg dat de Georgische politie in uw geval in staat en willig was om u bescherming te bieden.”

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog dat de adjunct-commissaris onterecht op basis van hun verklaringen meent dat de politie in staat zou zijn geweest om hen bescherming te verlenen, “laat staan de schuldigen op te pakken en een definitief einde te stellen aan de bedreiging”, brengen verzoekende partijen geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissingen.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoekende partijen niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Verzoekende partijen verwijten de adjunct-commissaris nog een partiële lezing van hun verklaringen, doch laten na te concretiseren welke verklaringen door de adjunct-commissaris niet zouden zijn meegenomen in haar beoordeling. Aldus weerleggen of ontkrachten zij geenszins *in concreto* de gedane vaststellingen.

Waar zij stellen dat het vanzelfsprekend niet is omdat een klacht genoteerd wordt, dat dit zich vertaalt in een bescherming, stelt de Raad vast dat verzoeker verklaard heeft dat de politie de zaak aan het onderzoeken was (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 6). Verzoekende partijen tonen met hun betoog niet aan dat in de bestreden beslissingen ten onrechte wordt gemotiveerd dat zij er niet in slagen aan te tonen dat zij bescherming gezocht hebben, maar niet hebben gekregen.

Door verder in hun verzoekschrift louter de verklaringen die zij reeds bij het CGVS hebben afgelegd – dat zij verschillende malen bedreigd werden en dat hun leegstaande woning in brand gestoken werd – te herhalen, slagen verzoekende partijen er evenmin in om de hierboven aangehaalde pertinente motieven te weerleggen of te ontkrachten.

Daarnaast heeft de adjunct-commissaris terecht gesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering dat de politie en de schuldigen van de moord samenwerkten. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

“Op een bepaald moment werd u na uw werk opgewacht door onbekenden. U verklaart dat de schuldigen al uw stappen en daden wisten. Hieruit leidde u af dat de daders beschermd werden door de politie (p.5). Dit is niet voldoende om aannemelijk te maken dat de daders van de moord en de politie samenwerkten. De moord gebeurde immers op uw werk, terwijl u aan het werk was. De moordenaars wisten dus waar u werkte en konden u daarom gemakkelijk opwachten na uw werk. Ze hadden hiervoor geen enkele informatie of medewerking van de politie nodig. Wanneer u met deze overweging geconfronteerd werd, zei u eerst dat de politie er niets mee te maken had (p.8), terwijl u even daarvoor nog letterlijk zei dat de politie en de moordenaars samenwerken (p.7). Uiteindelijk trachtte u uw verklaringen te nuanceren door te zeggen dat ze banden hebben en naar het Europees Parlement te verwijzen (p.8). U slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de moordenaars en de politie samenwerkten.”

Waar verzoekende partijen citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en stellen dat hij weldegelijk *“de link legde”*, concretiseren zij niet welke link verzoeker zou hebben gelegd. Zo zij doelen op de link tussen de politie en de schuldigen van de moord, die volgens hen zouden samenwerken, weerleggen zij met het loutere citeren van verzoekers verklaringen niet dat er geen geloof kan worden gehecht aan diens beweringen over samenwerking tussen de politie en de moordenaars.

Verzoekende partijen stellen voorts dat de adjunct-commissaris bovendien niet verklaart hoe de belagers van verzoeker al zijn stappen en daden – en dus met name het feit dat hij verklaringen had afgelegd bij de politie – kenden. De Raad wijst er echter op dat het aan verzoekende partijen is om verzoekers verklaring dat de belagers al zijn stappen en daden wisten, aannemelijk te maken en dat het niet aan de adjunct-commissaris is om dit te verklaren. Door louter te stellen dat het feit dat de feiten op het werk van verzoeker gebeurden daar vreemd aan is, slagen zij hier niet in.

De omstandigheid dat het bijzonder moeilijk is de banden tussen de politie en de criminelen te bewijzen, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekende partijen deze beweerdde banden niet aannemelijk maken. De Raad beklemtoont hierbij nogmaals dat de bewijslast in beginsel op de schouders van verzoekende partijen zelf rust en dat zij dan ook alle nodige elementen voor de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming dienen aan te reiken en de verschillende elementen van hun relaas op coherente wijze dienen toe te lichten.

Verzoekende partijen stellen voorts dat de hypothese die door de adjunct-commissaris naar voor geschoven wordt op niets berust en dat deze niet consequent is. Zij voeren aan dat men zich de vraag kan stellen hoe een moordenaar de namen en gegevens van iedereen aanwezig op de plaats van zijn moorddaad zou kunnen kennen. De Raad stelt vooreerst dat het niet aan de adjunct-commissaris toekomt om dit te onderzoeken. In navolging van de adjunct-commissaris acht de Raad het verder niet aannemelijk dat de daders van de moord en de politie samenwerkten. Nu de moord op verzoekers werk zou zijn gebeurd, terwijl hij als administrator van het restaurant als enige aanwezig was (adm. doss., stuk 4, map

met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 4), wisten de moordenaars waar hij werkte en konden zij hem daarom gemakkelijk opwachten na zijn werk. De Raad stelt bijgevolg eveneens vast dat zij hiervoor geen enkele informatie of medewerking van de politie nodig hadden. De Raad ziet verder niet in hoe de motieven van de bestreden beslissingen niet consequent zouden zijn. Verzoekende partijen poneren dit in hun verzoekschrift, doch lichten dit evenmin op duidelijke wijze toe.

Waar zij verder stellen dat de banden tussen de criminaliteit en de politie/autoriteiten bevestigd worden door objectieve informatie, *"zelfs door de COI-focus zelf"*, wijst de Raad er nogmaals op dat uit de informatie die voorligt, blijkt dat nog steeds gesteld kan worden dat bescherming geboden wordt door de Georgische autoriteiten, behoudens in specifieke en individuele situaties. Aldus tonen verzoekende partijen niet *in concreto* aan dat de autoriteiten in Georgië niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot hun problemen op te treden en hen bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoekende partijen er nog op wijzen dat verzoeker nooit beweerd heeft dat de moordenaars samenwerkten met het Europees Parlement en dat het duidelijk is dat hij refereerde naar de vereisten die gesteld worden door Europa aan Georgië in het kader van een mogelijke toetreding, stelt de Raad vast dat de adjunct-commissaris nergens in de bestreden beslissingen heeft gesteld dat verzoeker verklaard zou hebben dat de moordenaars samenwerkten met het Europees Parlement. Waar zij vervolgens stellen dat uit de tekst waarin deze vereisten staan vermeld, blijkt dat de wijze van aanpak van georganiseerde misdaad in Georgië door het Europees Parlement ontoereikend wordt geacht, slagen zij er opnieuw niet in om *in concreto* aan te tonen dat de autoriteiten in Georgië niet bij machte of onwillig zouden zijn om in hun geval, met betrekking tot hun problemen, op te treden en hen bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Nu aan verzoekers bewering dat de politie en de schuldigen van de moord samenwerkten geen geloof kan worden gehecht, kan het betoog van verzoekende partijen dat zij geen beroep kunnen doen op de autoriteiten, *"nu deze ingevolgde de banden met het crimineel milieu, niet in staat zijn hen bescherming te verlenen"* niet worden gevolgd. Een schending van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Daarbij komt dat het niet geloofwaardig is dat de brand in verzoekers oude huis in Zestaponi aangestoken was of enig verband hield met de moord waarvan verzoeker getuige zou zijn geweest. Dit wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker als volgt toegelicht:

"Verder benoemt u de brand van uw oud huis in Zestaponi als aanleiding voor uw vertrek. U beweert dat u door de moordenaars gewaarschuwd was en dat zij de brand aangestoken hadden (p.7). Om uw schoonouders te sparen zouden ze het huis in Zestaponi in brand gestoken hebben, en niet uw huis in Batoemi (p.9). U maakt niet duidelijk waarom de moordenaars, indien ze u wilden treffen, een leegstaand huis aan de andere kant van het land in brand zouden gaan steken. Bovendien maakt u geenszins aannemelijk dat de brand in uw huis überhaupt aangestoken werd. Volgens de politie en brandweer van Zestaponi was de brand veroorzaakt door een oude elektriciteitsdraad, hetgeen een plausible verklaring is. U beloofde het verslag over de brand en andere relevante documenten na het persoonlijk onderhoud te bezorgen maar liet dit na (p.7)."

Waar verzoekende partijen aanvoeren dat verzoeker niet meer of niet minder dan de bedreigingen die hij ontving uiteenzette, wijst de Raad erop dat uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker weldegelijk blijkt dat hij meer verklaard heeft dan louter de bedreigingen die hij heeft ontvangen en dat de motieven van de bestreden beslissingen geen vaststellingen bevatten over zaken die verzoeker niet verklaard zou hebben.

Waar zij vervolgens citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker en betogen dat verzoeker bovendien twee keer naar de politie ging, *"eerst als getuige, vervolgens als slachtoffer"*, maken verzoekende partijen niet duidelijk op welke manier dit de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissingen zou kunnen ombuigen. Met dit betoog slagen zij er dan ook niet in om de motieven van de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat de brand in verzoekers oude huis aangestoken was of enig verband hield met de moord waarvan hij getuige zou zijn geweest, te weerleggen of te ontkrachten.

Dat de *"bedreigingen crescendo dikwijls crescendo gaan"*, is vervolgens een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en waarvan niet wordt aangetoond dat

deze voor hun situatie geldt. Verzoekende partijen laten bovendien na dit summier betoog enigszins concreet uit te werken op hun persoonlijke situatie. Zij slagen er dan ook niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen dat verzoeker niet duidelijk maakt waarom de moordenaars, indien ze hem wilden treffen, een leegstaand huis aan de andere kant van het land in brand zouden steken, te weerleggen of te ontkrachten.

Waar verzoekende partijen vervolgens stellen dat een bedreiging naar de directe familie weldegelijk ook zijn impact heeft, nu iemand die iets te verliezen heeft immers makkelijker vatbaar is voor bedreiging, gaan zij voorbij aan de verklaringen van verzoeker dat het huis in Zestaponi van hem was en dat ze hem wilden treffen en niet zijn schoonouders (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 9). Het betoog van verzoekende partijen kan dan ook niet overtuigen.

Voorts beperken verzoekende partijen zich tot een herhaling van wat verzoeker eerder tijdens het gehoor voor het CGVS reeds verklaard heeft, met name dat hij weldegelijk bescherming zocht. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten (RvS 10 maart 2006, nr. 156.221; RvS 4 januari 2006, nr. 153.278). Het komt derhalve aan verzoekende partijen toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Zij blijven daartoe evenwel in gebreke en slagen er niet in om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat de brand in verzoekers oude huis aangestoken was of enig verband hield met de moord waarvan hij getuige zou zijn geweest, te weerleggen of te ontkrachten of om *in concreto* aan te tonen dat de autoriteiten in Georgië niet bij machte of onwillig zouden zijn om met betrekking tot hun beweerde problemen op te treden en bescherming te bieden in de zin van artikel 48/5, § 2, van de Vreemdelingenwet.

Verzoekende partijen stellen verder nog dat het niet is omdat verzoeker niet kan bewijzen dat de brand aangestoken werd, dat dit niet het geval is en citeren uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker. De Raad stelt echter vast dat verzoekende partijen er op basis van hun verklaringen niet in slaagden om aannemelijk te maken dat de brand *überhaupt* aangestoken werd. Door louter verzoekers verklaringen te citeren en te stellen dat de adjunct-commissaris uit het oog verloor dat verzoeker verklaarde dat hij gewaarschuwd was, slagen zij hier evenmin in. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt immers dat verzoeker louter verklaarde dat de schuldigen van de moord hem zouden hebben gewaarschuwd door hem te zeggen dat ze het erger zouden maken als hij de zaak niet zou laten (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 7). Verzoekende partijen maken hiermee niet aannemelijk dat de brand daadwerkelijk aangestoken werd of enig verband hield met de moord waarvan verzoeker getuige zou zijn geweest. De Raad volgt de adjunct-commissaris dan ook waar zij in de bestreden beslissingen stelt dat het feit dat de brand door een oude elektriciteitsdraad zou zijn veroorzaakt, een plausibele verklaring is. De Raad stelt bovendien nog vast dat verzoekende partijen ook in het kader van onderhavig beroep nalieten om het verslag over de brand en andere relevante documenten te bezorgen. Hun betoog kan dan ook niet overtuigen.

Zoals in de bestreden beslissingen verder op goede gronden wordt gesteld en door verzoekende partijen in hun verzoekschrift niet wordt betwist, kunnen verzoekers rijbewijs en de identiteitskaart van verzoekster slechts hun identiteit en afkomst uit Georgië aantonen, elementen die *in casu* niet ter discussie staan. Deze documenten hebben geen betrekking op de door hen aangehaalde vervolgingsfeiten en vrees. Bijgevolg volgt de Raad de adjunct-commissaris waar zij in de bestreden beslissingen oordeelt dat de documenten die verzoekende partijen neerleggen de bovenstaande vaststellingen niet wijzigen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoekende partijen het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, wordt in de bestreden beslissingen in hoofde van verzoeker met recht geconcludeerd:

"Op basis van wat voorafgaat, wordt u internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing,

beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

Ingevolge bovenstaande vaststellingen kunnen verzoekende partijen niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat zij in aanmerking komen voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.5. Voor zover verzoekende partijen verwijzen naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de verzoeker om internationale bescherming in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geenszins sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, dan wel zijn er goede redenen om aan te nemen dat deze vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. De verwijzing van verzoekende partijen ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn of haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partijen op het CGVS genoegzaam werden gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kregen zij de mogelijkheid hun vluchtmotieven uiteen te zetten en hun argumenten kracht bij te zetten, konden zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hebben zij zich laten bijstaan door hun advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Georgisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoekende partijen en op alle dienstige stukken.

Wat betreft hun bijzondere procedurele noden, benadrukken verzoekende partijen in hun verzoekschrift dat zij naar aanleiding van de traumatische ervaringen in hun land van herkomst weldegelijk psychologische problemen hebben. Zij vragen eveneens rekening te willen houden met de stressvolle situatie op het ogenblik van het persoonlijk onderhoud.

De Raad wijst er vooreerst op dat verzoekende partijen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) een vragenlijst werd voorgelegd waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hen bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van hun verhaal of hun deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken en dat verzoekende partijen de verschillende vragen uit deze lijst negatief beantwoordden, waarna de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris oordeelde dat zij geen procedurele noden hebben (adm. doss., stuk 7 Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en Beoordeling bijzondere procedurele noden; stuk 7b, Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ en Beoordeling bijzondere procedurele noden). Tijdens hun persoonlijke onderhoud op het CGVS antwoordden verzoekende partijen op de vraag hoe hun eerste interview bij de DVZ verlopen was dat dit goed verlopen was en stelden zij dat zij er alle problemen hebben kunnen vermelden (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker, p. 2, en notities van het persoonlijk onderhoud van verzoekster, p. 2). Uit de notities van de persoonlijke onderhoud kan verder niet blijken dat verzoekende partijen niet in staat waren om te worden gehoord en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen. Zij maakten op geen enkel moment gewag van het bestaan van bijzondere procedurele noden en gaven ook niet aan dat zij last hadden van stress. Ook hun advocaat maakte hiervan geen melding toen er hem aan het einde van de persoonlijke onderhoud gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had (*ibid.*, p. 9; *ibid.*, p. 5). De Raad merkt hierbij nog op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Verzoekende partijen concretiseren in hun verzoekschrift overigens niet op welke wijze de toekenning van welbepaalde specifieke steunmaatregelen tot andere beslissingen had kunnen leiden dan de thans bestreden beslissingen. Evenmin lichten zij *in concreto* toe op welke wijze hiermee diende rekening te worden gehouden bij de beoordeling van hun relaas. Bijkomend kan nog worden opgemerkt dat verzoekende partijen de kopieën van de notities van hun persoonlijke onderhoud bij het CGVS opvroegen en bekwamen, doch nalieten aan te duiden waar zij, zij het door psychologische problemen, zij het door stress, hun asielmotieven niet of op incorrecte wijze zouden hebben verwoord. De Raad stelt

verder nog vast dat verzoekende partijen tot op heden geen enkel medisch, dan wel psychologisch attest bijbrengen waaruit blijkt dat zij omwille van psychologische problemen niet in staat zouden zijn een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Aldus tonen verzoekende partijen niet aan dat zij psychologische problemen hebben of last hadden van stress op het ogenblik van het onderhoud, laat staan dat zij hierdoor niet in staat zouden zijn geweest om gehoord te worden en daarbij coherente en consistente verklaringen af te leggen zonder dat hen specifieke steunmaatregelen werden toegekend. Bijgevolg maken verzoekende partijen niet aannemelijk dat zij bijzondere procedurele noden hadden en dat hen ten onrechte geen specifieke steunmaatregelen werden verleend.

Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een manifeste appreciatiefout aangetoond.

2.3.7. Een schending van het redelijkheidsbeginsel of het proportionaliteitsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissingen niet in kennelijke wanverhouding staan tot de motieven waarop zij zijn gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.8. Waar verzoekende partijen in uiterst ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris houdende een kennelijk ongegrond verzoek te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien februari tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN